

# "Vorbesc în felul oamenilor"

Sâmbătă, 11 februarie 2006

---

*Gili Cârstea*

Există un fel de a vorbi "al oamenilor," și un fel de a vorbi al lui Dumnezeu. Întrebarea este: Cum ne dăm seama despre această diferență de limbaj atunci când studiem Biblia?

Cert, Scriptura este insuflată de Dumnezeu și "de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire" (2 Tim 3:16). Atunci de ce nu produce ea o reacție unitară în masa colosală de închinători declarați ai lui Hristos? Cum se explică diferențele uriașe de înțelegere a unui text simplu, inspirat de Dumnezeu și cu siguranță destinat să dea "înțelepciune în neprihănire"? De exemplu, pasajele despre iazul de foc, despre gheenă. Unii le citesc și văd în ele o instituție a guvernării divine, un sector din univers unde vor fi găzduiți spre pedepsire păcătoșii care nu au vrut să se lase mântuiți și duși în sânul lui Avraam. Alții neagă cu vehemență o asemenea credință. Ei înțeleg că focul gheenei nu este decât o mare incendiere limitată în timp, o acțiune de pedepsire a păcătoșilor, deși ei cred că unii vor arde mai mult decât alții, ca o măsură de aplicare a dreptății divine. Alții văd în pasajele cu iazul de foc o metaforă despre moartea a doua, moartea veșnică de unde nu mai există întoarcere, și ea nu are nici o legătură cu vreo acțiune de pedepsire organizată de Dumnezeu.

Pavel ne ajută să înțelegem limbajul Scripturii într-un pasaj splendid al cărui subiect este chiar "mânia lui Dumnezeu." Iată:

"Dar, dacă nelegiuirea noastră pune în lumină neprihănirea lui Dumnezeu, ce vom zice? Nu cumva Dumnezeu este nedrept când Își dezlănțuiește mânia? (Vorbesc în felul oamenilor)" (Rom 3:5).

El spune aici: "Stop! Nu mă înțelegeți greșit. Eu nu cred că Dumnezeu Se mânie, v-am spus-o răspicat în scrisoarea mea către corinteni – "agape nu se mânie" – dar vorbesc limbajul vostru, ca să ne putem înțelege. Vreau să spun aici că nelegiuirea duce la dezastru ea singură, nu mai trebuie ajutată, așa că nu vă desfățați în nelegiuire ca să strălucească neprihănirea mai tare."

Vă imaginați ce grozav ar fi fost dacă, după fiecare pasaj periculos din Scriptură, autorul adăuga remarcă plină de bun simț a lui Pavel – “vorbec în felul oamenilor”? De exemplu:

“Prin mărimea măreției Tale, Tu trântești la pământ pe vrăjmașii Tăi; Îți dezlănțuiești mânia și ea îi mistuie ca pe o trestie – vorbec în felul oamenilor” (Exod 15:7).

“Și El a vorbit să-i nimicească: dar Moise, alesul său, a stat la mijloc înaintea Lui, ca să-L abată de la mânia Lui și să-L oprească să-i nimicească – vorbec în felul oamenilor” (Ps 106:23).

“Și Moise i-a zis lui Aaron: ‘la cădelnița, pune foc în ea de pe altar, pune tămâie în ea, du-te repede la adunare, și fă ispășire pentru ei; căci a izbucnit mânia Domnului, și a început urgia’ – vorbec în felul oamenilor” (Num 16:46).

“Pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei, mâniindu-Mă prin toate lucrărilor mânilor lor, mânia Mea s-a aprins împotriva locului acestuia, și nu se va stinge – vorbec în felul oamenilor” (2 Regi 22:17).

“Și Domnul va face să răsună glasul Lui măreț, își va arăta brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, în mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii și pietrelor de grindină – vorbec în felul oamenilor” (Isa 30:30).

Ne-am fi bucurat enorm dacă autorii acestor pasaje ar fi menționat ideea lui Pavel. Dar nu au făcut-o. De ce oare?

Există cu siguranță o rațiune serioasă pentru omiterea acelei remarci de bun simț. Motivul este acela că poporul lui Dumnezeu din toate timpurile a fost greoi la aprecierea frumuseților neprihănirii, și foarte receptiv la limbajul biciului. Mentalitatea omenească este croită după principiul “după faptă și răsplată.” Într-o astfel de logică este nevoie de aplicarea fermă a dreptății prin brațul de fier al autorității, altfel se ajunge la haos, la dezastru, așa cum s-a întâmplat la poalele muntelui Sinai, când Aron a făcut poporului un vițel de aur. Dacă nu exista teama de mânia lui Dumnezeu, Israel s-ar fi scufundat repede în idolatria neamurilor din jur, căci idoliile acestora li se păreau “mai cu picioarele pe pământ,” mai ancorate în realitatea imediată. Și chiar sunt, într-un oarecare sens, căci aceasta este lumea lor, concepută de ei și care le servește foarte bine scopurile ascunse. Poporul ales s-a simțit mereu mai atras să slujească “lemnului și pietrei” decât Viului Dumnezeu, predispoziție care ne marchează puternic și pe noi, astăzi. Avem idei vagi despre ce înseamnă să te închini lui Dumnezeu “în Duh și adevăr.”

Generația prezentă a bisericii rămășiței are și ea o problemă serioasă cu vorbitul lui Dumnezeu “în felul oamenilor.” Cuvântul despre neprihănire nu face parte din meniul poporului nostru iar evenimentele violente din Scriptură nu sunt văzute “în lumina care strălucește de pe Calvar.” Cu toate acestea, Pavel ne ajută să înțelegem că Dumnezeu ne vorbește încă “în felul oamenilor,” iar mărturia lui este secundată de mărturia lui Ieremia – așa, ca poporul acesta să nu cârcotească despre lipsa a “doi martori.”

Dragul de Ieremia ne-a promis că odată, în viitor, o generație va înțelege principiile guvernării divine și procedura lui Dumnezeu cu păcatul și păcătoșii. Ascultați:

“Mânia aprinsă a Domnului nu se va potoli, până ce va împlini și va înfăptui gândurile inimii Lui. Veți înțelege în totul lucrul acesta în cursul vremurilor” (Ier 30:24).

Mulțumim, Ieremia. A sosit timpul să înțelegem "în totul" ce face dragostea agape ca să-și înfăptuiască gândurile inimii ei.